

MEZŐSÉGI HIRLAP

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI KÖZLÖNY.

Előfizetési árak:

Egész évre 6 korona — fillér.
Fel évre 3 korona — fillér.
Negyed évre 1 korona 50 fillér.
Egyes szám ára — korona 24 fillér.

Felelős szerkesztő és kiadó:

DR. HAJDU DEZSŐ
ÜGYVÉD, MOCS.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Mocs.

Hirdetéseket mérsékelt díjszabás szerint közöl a kiadóhivatal.

Kéziratot vissza nem adunk.

MEGJELENIK MINDEN MÁSODIK VASÁRNAS.

Veszendőben.

Nem az etika lencséjén keresztül, hanem a nap ragyogó sugarainál nézem, mérlegelem az egyszerű népek, a pórnépek a lelkét. Azt a lelket, melynek tisztaságát költők énekelték meg, mely balzsamos levegőjü erdős hegyek alján, haldús partvidékeken, csöndes pusztai tanyákon, sugártornyú községek utcái mellett meghúzódva a népköltészet forrása, a csöndes, derűs idillek modellje és az egyszerű boldogság középpontja volt eleddig.

Hát ebből a világból veszettül kimozdult s a régi kerékvágásba talán soha többé visszazökkenni nem is fog a nép. Elismerem, hogy az oly meleg szivekkel novellákba, rajzokba, népszinművekbe gyúrt szeplőtelen néplélek sok esetben a költő, az író lelkéből, szerető szívéből kapta az elbűvölő varázst. Viszont azt sem merném tagadni, hogyha szorványosan volt is ellenkező eset, de nagy minutában népünk az alföldi csak úgy, mint az erdélyi, a mezősegi, akárcsak a székely, nem csupán a költők dalai-ban, a színházak kurtinái mögött, de a valóságban is tisztességes, erkölcsös is a mi fő: becsületes volt mindenha-

És most? Kupectempó, frivol élet s a piacilég szemtelensége nagyon gyakori jelenség az akáclombos falvak terein és falai között is.

A nép megromlott. Csodával volna határos, ha a kül behatásokkal szemben érzéketlen marad és nem reagál. A dögvész, a fekete halál parányi miazmái a levegőben úsznak s még szabadabb azoknak előnyomulása, eljutása a vadvirágos terek felé, mint odafele közeledésük a gondosan elzárt paloták s úri lakások légköréhez. Pedig ám nagy, főbenjáró hiba van ebben.

Lelke rajta mindenkinek, ki lúdas étvágyban, s ki a köznépet kizavarta a maga sajátosan bájos foglalkozásából s a régi háziszótt helyett vásári rongyokba bujtatta fiúikat, leányainkat; mert ez útvedléssel a néplélek is vesztett varázsából, vesztett eredeti szépségéből, mint a bécsi ronggyal pirosított arc. A modern embert, nevelő vihart kár volt idő előtt kiszabadítani, a pór nép kunyhóira, annak lakóira. Mert itt van ám a baj. A modern ember, az élet, élvezet, a vagyon, a pénz embere megbűvölte a nép lelkét is. Megtanították, hogy jogért kiabáljon. Bocsánat. A nép a jogot nem úgy értelmezi. Nem jog

kell neki, nem akar a szabadság sáncaiba betörni. Bánja is ő, ha közvetlen mellett nyugodtan meglehet. Erős karjai azért emelkednek a magasba, hogy a 20-ik század emberének raffinált testi gyönyöreiből, a gurmandok jóllakásából bár morzsa neki is jusson.

Vagyon és pénzsomj mozgatja a tömegek lelkét. Az értelmi elem sorát irigylő a munkás s fegyvertársat keres azok között, kiknek soraiból kivált. Már engedjen meg érette akárki — de lelkem be nem veszi — hogy iskolázatlan, bárdolatlan, alapjában durva s foglalkozás közben még jobban eldurvult lelkek ideális entuziasz-mussal tudnának lelkesedni a nyers jogért. Nem a jog, hanem a jognyújtotta — s ezt hangsúlyoznom kell — megfogható, felfalható, elfogyasztható anyagi szolgálmányok azok, melyekért annyi szűn vérmes, annyi kar rándul meg ideges mozdulattal.

En eleddig feltétlenül biztam a puritán néplélekben, annak veleszületett józanságában és becsületességében. Most nem tenném kezemet tűzbe ezért sem. Látom, tapasztalom, olvasom s a mindennapi élet eseményeiből állapíthatom meg a szomorú jelenséget, hogy a néplélek is satnyul, annak év-

A „Mezősegi Hírlap“ tárczája.**Álom.**

Írta: Nagy Lajos.

Gyönyörű tavaszi délután volt. A nap pazarul hintette szét a földön áldástszóró sugarait s én mélyen elgondolkozva jártam fel és alá a főutcán, keresve szórakozást habörgő lelkemnek az élet tarka zsvájában. De nem találtam... A levegő nyomasztó volt körültem. Szívemet valami kínos érzés dobogtatta hevesen. Kerestem a magányt... Kimentem a zöld erdőbe s leültem ott egy százados tölgyfa hűsítő árnyába. Itt felujultak lelkemben a multak édes-fájó képei, melyek miután elfojtott kintzón hangon sirtak fel lelkemben, még jobban égették megtépett szívemet. Ujra és újra kivettem zsebemből azt a kis levelet, mely elrabolta szívem boldogságát, enyészetbe szórta azokat a virágokat, melyeket szívem oly sok édes ábránd, lángoló epe-

dés közt ápolt, gondozott. Megcsalt... Csak álom volt mindaz, ami egykor megfűrészté lelkem bódító illatban s csáb-fényben ragyogtatá előttem a titkos jövőndőt. Vágyódtam üdv után s mikor azt hittem, hogy megtaláltam, mohón szívtam be illatát. Oh, de az illatban ölmérget szívtam be. Kifáradtan végre a sok tépelődésben, agyam zugott... kimerülten dültem a zöld pázsitra.

A nap derengő homályt hagyva maga után már letűnt a láthatáron. Illatos est nehezült a földre. Csend, szri csend honolt mindenütt... E néma csendet csak az esti szellő boldog suttogása s a pásztor-furulyának melancholikus szivhez szóló hangja zavará meg néha. A csillagok ragyogó fényözönrel árasztották el a földet. A méla hold sugaraival áttörve a fák sűrű lombjain szelid, nyájas mosolygással kandikált le rám.

A természet üdítő balzsam illattal töltte be a léget. A lágy tavaszi szellő titokzatos

suttogással vonult át lombos fák zöld galynain...

A mint mélyen elmerengve néztem a csillagok fénylő tengerét, egyszerre csak valami kimondhatatlan édes álom szállt szememre.

Alig hogy elszenderültem — megjelent előttem egy bűbajos, napsugaras, angyali nőalak. Ruhája tele volt fénynyel, csillogással. Sötét szemei valami titoktól és fénytől ragyogtak, keble lázasan pihégett, sűrű selymhaja kecsesen simult homlokához. Ajkai mint a hasadó bimbók, pillantása édes, mosolygása üdvöt szóró, hangja mint ezüst szavú gerle bűbajos bugása a ölelésre kitárt karokkal úgy nézett ki, mint a kinyitott menyország.

A mint karjait felém csábítólag kitérve megállott előttem mint egy régi tünemény, úgy éreztem, mintha tüzes viárfolyam futott volna át testemen s szíve-men egyszerre csak lángragyult volna. Félve, remegve közetedtem felé. Szerettem

százados jellemvonása a becsületesség és véle a tisztességérzet is veszendőben van.

Természetes, hogy a népet sem lehet mindentől hermetice elzárni. Közömbösségét, egykedvű világnézetét örökre megőrizni ő sem tudja. Másutt a baj. Korunk szelleme mint mindenre, úgy a néplelekre is ráfeküdt és erős, de jellemző pórias nyelven szólva, azt keményen meggyomrozta. Ma már a szó valódi értelmében vett csirkefogók faluhelyeken is vannak fölös számmal. Agyafurt, ártani kész s mások megrontásán tépelődő gondolatok a falusi kopornyákban is megteremnek. Még szorványos a jelenség. De hát a futó tűz nem-e parányi szikrából csap ijesztő lángnyelvekbe? Itt is tenni kellene valami keveset. Kórsági utjuk előbbre való az elszigetelés, mint a gyógyítás. A már romlott, mint más lelkektől izolálni kellene a még szeplőtelen nagyobb kontingenst.

Szemmel szükséges tartani a férget. Okkal-móddal meg kell zabolázni a vadját s óvatosságra inteni a javát. Kik a nép élén állanak, lássák be a bajt s ne engedjék, hogy néhány romlott lélek zavartalanul vesse a vihart, mert ennek gyümölcse aratása a szélvész.

Széljegyzetek.

Indolencia-e, vagy tespedés? Nem is tudom, hogy melyik a kettő közül. Ha az első volna, más éghajlat alatt azt még lehetne mondani. De ha emez, akkor már beborult. Mert ám vesszétül gonosz szó mindakettő.

Az indolencia az olaszoknak van jellemző kitéte: „dolce farniente” — édes semmittevés. Hanem ebből van is ám bőven. Ritkító pipacs a buzatáblákban, szagos burján a kalászos termények tövén. Hivalkodnak, pár napig virágoznak, de egyéb hasznuk sincsen.

Van egy jóbarátom. Nyílt őszinteségeért, volna karjaiba omlani s ott esküdni neki örök szerelmet, égi boldogságot, vagy elégni ott szerelmének izzó tengerében. De valami különös varázs lebilincselte, elbűvölve tartott.

Amint látta rózsapírban égő arcomat, felém nyújtá jobb kezét s ajkán valami bűbajos mosolylyal átszellemülten nézett rám s éjsötét szemének kilobbanó lángja még jobban perzselte szívemet. És azt gondolva, hogy visszavarázslódott eltűnt menyországom, megragadtam a felém nyújtott hófehér kezét s ajkamon esküvésekkel reszkető hangon így szóltam hozzá:

— Szemednek varázsa megígéztet, elbódított, elbájolt. Szeretlek minden önzés nélkül, szívem összes melegével, soha el nem alvó hevével, szívem lelkem minden gondolatával tisztán, igazán, véghetetlenül! Feltaláltam benned, ami után eddig oly sóvárgva égtem, feltaláltam benned üdvöm boldogságom. Egyedül csak ér-

színméz szíveért a legjobb barátom mondhatom. Hozzá még képzett és olvasott ember is. Kissé rátartós, de még jól áll neki. Egyetlen hibája, hogy elméleti gazda. Kisujjában van minden üdvös eszme, melyen az okszerű, modern s emellett a helyi viszonyokkal is számoló gazdálkodás felépül. Gentry vérből való vér. Minden valamire való siementháli apaállatot néven ismer s nem győzi szidni azt a fél-szegséget, hogy a török hódoltságából datálódó s alapjában erős és szép erdélyi loállományt állam és egyesek az angol apákkal összetörték, tulfinomitották. Szóval az elmélet gyönyörűen fest s okos fejtegetéseit óraszám is gyönyörködve hallgatom. És a praxis? A való? Az élet? Erről jobb lenne, ha nem szólnék. Még megneheztené, ha neszét venné. Ettől nem tartok. Nem jut kezébe az én irkafirkám.

Birtoka kevés jövedelmet hoz. Allatállománya gyatra. Hogy a manóba is ne! Mig ő az elméletnek iskoláját járja, a régén vágott barázdán régi egykedvűséggel haladnak ekéi, mert elmélet is van, praxis is van, csupán az nincs, ki e kettőt összebogozza.

Hanem mirevaló ez a szellemi csavargás? Bevezetésnek túlhoszu, csevegésnek nem élvezetss.

Osztjuk az elméletet. Talán mi magunk szállítjuk a legtöbbet ebből. Írásban és szóban csak úgy dül a jobbnál-jobb eszme. Valahányszor duzzad az erőtlől és mindenik a helyi viszonyokhoz van szabva. És mégis csak fonákságot látunk itt is, maradiságot észlelünk amott is. Mindennap elhaladunk a korhadt intézmények mellett, s még kalapot is emelünk az ősdíság százados maradványai előtt.

Tele vagyunk jóindulattal s úgy vagyunk vele, mint az utas, ki ezres bankót őriz zsebében s átutaztatában valami jelentéktelen szatócsnál öt filléres uszókenőcs árát szeretné kifizetni. Nem boldogul. A nagy summával — mert váltani nem tud — csak nyikorgó alkalmatosság szállíthatja tovább.

Jó lenne tehát végre és valahára apróra váltani ezt a mi nagy heverő tőkénket. Üdvös dolog volna, ha a szóáradat nyomán tevékenységet is látnánk. A mi nyakunktól távol van, de a népet még fojtogatja a maradiság szálaiból font madzag.

ted élek, érted halok, te bájoló hölgyalak! —

A hölgy mély gondolatokba merülve feszült figyelemmel hallgatta vallomását majd egy szelid pillantást vetve rám, ajkáról elröppent a mosoly s valami szomorú szerelmi dalt kezdett zengeni. Hangjában valami bűverő volt — olyan tisztán csengett, mint hajnalban a pacsirta szó s éreztem, hogy minden egyes rezgése törként hat szívemre.

— Oh hallgass el — szóltam hozzá — ne hasogasd a szívemet. Oh mond, hogy szeretsz. Ez egy szó magába foglalja számomra a földi Eden minden gyönyörét. Oh szólj, te üdvöm, boldogságom, mindenem, szerelmem. mond, hogy szeretsz, te is úgy, amiként én szeretlek téged; soha ki nem alvó örök szerelemmel.

A tündér ajkán elnémult a dal s csillagszemeivel beragyogva szívembe, végre megszólalt:

— Tied vagyok, tied leszek örökre!

A 20-ik század bérharcai után nehéz a megélhetés sora. A napszámra váltott nyers erő a mindennapi kenyeret sem képes megadni. Gondoskodni kellene, hogy kilátással kecsegtető, megfelelő keresettség nyíljon itt is a nép számára. Ez a nép, ez a mi népünk összeroskad, ha valami szerencsés véletlen közbe nem jön. Más leelőre kell terelni, — bocsánat e kifejezésért. — Minden fűszáll elfogyott már a régiről. Nincsen, vagy ha van is, édeskeves ott a szedni való. Ipart, megélhetést, házimunkát, téli foglalkozást hát a népnek. De ne zakatoljunk. A nép is már eszmél, s már hallszik a jövő édes zenéje. A kender és lenfonó tanfolyam még az őszön megnyílik minálunk. Százával tódulnak oda a mezőségiak. A nép keresettséghez jut. Egy év leforgása alatt szövőgépek csattognak a mezőségen és a fűrgé kezek alatt s takaros, formás holmiért messzi idegenből idejön a vevő. Hja de szépen is fest ez a fura elmélet. A kivitel? az már más.

Köszönet hát neked elméleti szellem. Az analfabétaság is kezeidből kapta meg a kegyelemdőfést. Nincs már falu a mezőségen, hol modern iskola ne nevelné a mezőség nebulóit s hogy az ismeretek világában bekalauzolt csemeték annak idején ne maradjanak foglalkozás nélkül, megteremtik a megteremteni valót. Mit tehetnék egyebet, mint leveszem süvegemet s meghajtom fejemet.

Csak azt nem tudom, hogy e nagy eredmény láttára hová helyezzem el az elismerés babérkoszoruját.

Leteszem lábaidhoz „dolce farniente.” Pihenj rajta és engedd, hogy a nép is szakithasson annak leveleiből.

HIREK.

Mocs. 1907. július hó 8.

Névnapok. Folyó hó 14-én Dán János körorvost, 17-én Nagy Elek birtokost és Táby Elek ügyvédet nagy számmal kereste fel a mocsai intelligencia, hogy őket névünnepekükhöz jókívánságaival elhalmozza. Mi is oda csatloljuk a mienket s mindhármuknak sok boldog névnapot kívánunk szívünkkel.

— **Kezdetét vette az aratás.** Mikor e sorokat írjuk, már keresztet látunk a buzatáblákon. Soraink megjelenésekor bizo-

E szavakat — lilimkarjaival átölelve — úgy látszott oly igazán, oly szívből jövő hangon mondta, hogy rezgésbe hozta vele szívemnek minden hurját s egyszerre csak úgy éreztem, mintha rám szakadt volna a mennyország, tele kincscsel, fényvel, ragyogással.

Szívem kettőzött gyorsasággal vert. Most még szebbnek láttam őt, most még jobban feltűnt előttem szépségének csábító varázsa. Azok a mámorító édes szavak, melyek oly bájosan zengtek cseresznye-piros ajkáról, egészen bűvöletbe vonták szerelmének igaz varázsa után sóvárgó lelkemet.

S aztán álmodtam tovább. Mikor már azt hittem, hogy szívünk csodás összhangba olvadva együttérez s együtt dobog, azt — hogy egymás nélkül életünk csak kietlen pusztaság lenne — akkor jelent meg számomra a kinok és gyötrelmek korszaka. A nő elfordult tőlem, hideg lett hozzám s fagyos tekintete azt hittem megőrijt. De

nyára általános jellegű lesz az aratás. Anyait már látunk, hogy gyéren gyűl a kereszt s üszögről és rozsa okozta kárról is beszélhetünk. Fájó jelenség. Semmi remény, hogy olcsóbb legyen a kenyér. A tavasziak között még jobban áll az árpa. Bő fizetést ígér. A kukoricának megbecsülhetetlenül jót tett a közelebből kapott bőséges csapadék. A répa fejlődését szintén nagyban előmozdította. A zabvetések még mutatnak. Több helyről jön a panasz, hogy a szálát a rozsa, szemét az üszög megtámadta. Takarmány kevés, de ami van, minőségileg nagyon jó. A kevés mennyiséget bizonyára pótolni fogja a kilátással kecsegtető sarjtermés. Szőlő és gyümölcsstermés szórványos. Az is kevesebb, mint a tavalyi kevés.

— **Tanítók esküje** A nem állami, hanem felekezeti tanítók az új törvény értelmében esküt kötelesek tenni, hogy ennek a hazának törvényeit és alkotmányát, mely hazának kenyerét eszik, mindig tiszteletben tartják. Vett értesülésünk szerint a mocsai főszolgabírói járás területén működő felekezeti tanítók hivatalos esküjét f. hó 21-én vásárnap, délelőtt teszik le a főszolgabírói irodában.

— **Exhumálás.** Néhai Gámán János maradványait veje P. Abrahám Zachar szamosújvári városi főjegyző hatósági engedéllyel a magyarpalatkai ev. ref. temetőben f. hó 3-án exhumáltatta és az ugyanazon temetőben nyugvó neje mellé temettette el.

— **Idők jele.** Egyik igen derék gazda munkásai a napokban — tehát a legnagyobb gazdasági munka idején — se szó, se beszéd megszöktek. A mezősegen s hozzánk elég közel történt a sajnálatos eset. Nem tudjuk, hogy minő eredménnyel járt, vagy fog járni a visszavezetési processus. Annyit azonban mondhatunk, hogy ez a paraszt kiméletlenség felháborít. Jó lenne kemény vizsgálatra venni ezt az esetet. Vajon nem akadna-e a hatóság külső beavatkozásnak a nyomára? A hol évek hosszu során nyugodtan meg van a munkás, felbujtatás nélkül egy óra alatt nem szokott onnan megugrani.

— **Elmezavar.** A magyarfrátai körorvos jelentése szerint Magyarfrátán két egyénen Szjrb Demeteren és Trif Miklósnén az elmezavar tünetei jelentkeztek. A szükséges intézkedések megtörténtek.

— **Vett értesülésünk szerint** Nagy Albert mocsai ev. ref. lelkész, ki huzamosabb ideig gyöngélt a rövid üdülésre kö-

zülünk Zilahra távozott, már annyira jobban van, hogy állását f. évi augusztus hó 1-én ismét elfoglalja. Örömmel adjuk le e hirt és üdvözljük körünkben a tartós betegséget kiállott lelképásztort.

— **Üdvös határozat.** Kolozsvármegye törvényhatósági közgyűlése a napokban olyan határozatot hozott, melylyel szemben elismerésünket lehetetlen le nem rónunk. Kimondotta, hogy a megye területén az összes korcsmák a vasárnapokat és ünnepeket megelőző napoknak délutáni 5 órájától az azokat követő napok délelőtti 7 órájáig zárva tartassanak. Hatásában és eredményében rendkívül fontos egy határozat. Szükséges is volt, mert a vásár- és ünnepnapok korcsmazás volt minálunk is a bűn melegágya, az erkölcs megölője és a keserves keresmény felfalója. Most csak leközzöljük e hirt és örömnünknek adunk kifejezést. Később bővebben is foglalkozunk e tárggyal.

— **Adventista okvetetlenkedés** Közvetlen értesítést vettünk, hogy Farkas Sándor és társai vajdakamarási lakosok illetékes helyen kérték adtak be, hogy vallásos összejöveteleket tarthassanak s az adventista bibliai felolvasásokat meghonosíthassák. Kettős a csodálkozásunk Ezeknek a pietisztikus dolgoknak elkövetésére mikép jut ideje éppen a legnagyobb dologidőn a kamarási népnek Szinmagyar nép a vajdakamarási. Van szép református temploma s kiképzett papja. Csodálkozunk, hogy az idegenből áthozott isten tudja micsoda valami, éppen V. Kamaráson talál fogékony talajra. Várjuk a fejleményeket.

— **Kitiltott könyv.** Vallás és közoktatásügyi miniszter ur elrendelte, hogy a „Geografia” című tankönyvet az összes román iskolából vonják ki. A könyv címe és a miniszteri rendelet a könyv bepillantása nélkül is sokat mond.

— **Díjakok öröme.** A mi kir. belügyminiszter 6329. számú leiratával a díjnokok jasadalmazását a törvényhatóságok óhajtatásával megegyezően s a díjnokokra nézve kedvezően rendezte Kolozs megyében a már életbeléptetett határozat következő fokozatokat állapította meg: A megyében levő 18 díjnok közül:

7 egyén napi 2.— kor. évi 730 k. — f.
6 egyén napi 250 kor. évi 912 k. — f.
3 egyén napi 3.— kor. évi 1095 k. — f.
2 egyén napi 350 kor. évi 1277 k. 50 f. kap. Az egyes fokozatokban való bejutásnál a már eltöltött szolgálati idő a mérvadó. Örömmel regisztráljuk e hirt is, mert a mai nehéz életheti viszonyok között igazán tengődés volt a díjnokok sorsa. Nehéz és lelkiismeretes munkát végeznek s régi vágyukat, álmaikat látják teljesülni mostan

remegett, szívemet valami metsző fájdalom járta át.

A mint közelembbe ért, mintha valami titokzatos szózat azt sugta volna fülembe: „Menj siess e helyről! Ez a lány téged nem szeret. Te boldog nem leszel soha és ne hidd, hogyha egykor egy kis jeltelen sirhant eltakar, hogy boldog leszel, nem, te ott is úgy fogsz szenvedni, mint ez elhagyott, kietlen életben.

E szavak kísérteties siri hangjai megremegették egész valómat.

Félve, remegve állottam előtte. Valami különös varázs felváltva az égtől a poklig hánytá-vetette érzelmeit. Végre hosszas siri csend után reszkető hangon megszólítottam:

— Oh mondd, miért, oh miért uralkodik irántam szivedben olyan hideg kietlen ridegség? Miért szegted meg esküdet? Miért mondtad, hogy szeretsz? Miért vezettél be a szerelem boldog világába, ha most hidegségeddel megfagyasztod, leher-

Szám 329—1907 vhtó.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezennel közhirrre teszi, hogy a kolozsvári kir. törvszék 1906 évi 15723 számú végzése következtében Molnár Sándor ügyvéd által képviselt báró Petricsevich Horváth Kálmán javára Oltyán Tódor és tsai ellen 389 K 94 f s jár. erejéig 1907 évi április hó 12-én foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 970 K-ra becsült következő ingóságok u. m.: I. Lázár Péternél 1 tehén borjuval, ígás marhaszekér. — II. Bán Juon Irimiénál deszkaistálló és marhaszekér. — III. Bács Józsefnél 1 tinó, deszkaistálló, csőstörökbuza, törökbuza és széna. — IV. Pap Zakariánál 1 tehén, marhaszekér, borona istálló és 2 malac nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a mocsai kir. bíróság 1907 évi V. 15/2 számú végzése folytán 3307 K 94 f. tőkekövetelés, ennek 1905 évi szept. hó 18 napjától járó 50% hamatai, váltódíj és eddig összesen 556 K 59 f-ben bíróilag már megállapított költségek erejéig, Nemes-Zsukon végrehajtást szenvedettek lakásán leendő eszközzésére 1907. évi augusztus hó 5-ik napjának d. o. 11 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni

szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatalnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. c. 107 és 108 §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is elfognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t. c. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Mocson, 1907. évi július hó 14-ik napján.

Ferenczy István,
kir. bir. végrehajtó

Szám 378—1907 vhtó.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102 §-a értelmében ezennel közhirrre teszi, hogy a mocsai kir. bíróság 1907. évi Sp. 178/3 számú végzése következtében dr. Hajdu Dezső ügyvéd által képviselt Muresán Danilla javára Páska

vaszton szívemnek ajkad egy szavára nyílt virágait?

De nem vádolkak... Nyugodtan viselem fájdalmaimnak reám nehezült ónsúlyát, hisz úgy is érzem, hogy alatta nemsokára összeroskadok, csak arra kérlek utoljára, jöjj még egyszer karjaim közé, hogy egy percre megnyugova imádkozhassam azokhoz a csillagokhoz, melyek szép szemedben tündökölnék s melyeknek kilobbanó lángja gyógyíthatatlan mély sebet égetett lelkemen.

E szavakra felém hajlott a lány, sugott valamit fülembe érthetetlen hangon s azzal lassu lebegéssel eltávozott, ott hagyva magamra kétségbeesett fájdalmamban.

Futottam, rohantam utánna, eltűnt... szemem tisztult... felébredtem...

Szívem hevesen dobogott s mintha azt dobogta volna: „Miért, oh miért gyötörd még álmaimban is szívemet, melynek minden virágát már réges-régen összetépted?...“

azért biztam, reméltem, azt gondolva, hogy csak próbára akarja tenni szívemet, hogy csak női hiúság szüleménye az, hogy egy ideig kétség s gyötrelme közt hagyja hánykodni sovár epedésben égő szívemet. Birni akartam őt s e céloért kész lettem volna feláldozni életemet is... Lábai elé omlottam s kérve kértem, hogy mondjon egy biztató szót, adjon egy reménysugárt, mely elűzze szívemből a csalódás és kétségbeesés sötét rémeit. De hiába! Ő hajthatatlan maradt. Amikor már azt hittem, hogy csak bűvös látomány, csalóka délibáb volt, ami ragadta, sodorta lelke-met, mint a tenger árja s a mikor szívemnek a boldogság illatában megfürösztött virágait lehervadni, porba hullni láttam — ismét megjelent előttem ígézően, csábítóan. Agyam égett szívem hangosan vert, amikor megláttam őt. Bájos, gyengéd lebegéssel közeledett felém.

Arcát hajnalpir borította. Szemei tiszták, ragyogók mint a tavaszi napsugár. Lábaik inogtak, ereimben zsibongott a vér, ajkam

György s ta ellen 60 K s jár. erejéig 1907 évi május hó 18-án foganatosított kielégítési végrehajtás útján le- és felülfoglalt és 602 K-ra becsült következő ingóságok u. m.: I Páska Györgynél: felülfoglaltatott a mocsai kir. jbiróságnak 1907 Sp. 177/3. sz. végzés folytán lefoglalt ingók 144 korona — II. Nyikula Matfejné 1 léceskas kukorica, 1 ló, 1 tehén és 1 borju nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a mocsai kir. jbiróság 1907. évi V. 247/2 számú végzése folytán 60 K tőkekövetelés, ennek 1905. évi nov. hó 1-ső napjától járó 5% kamatai, és eddig összesen 69 K 27 f.-ben megállapított költségek erejéig Marvitházán, végrehajtást szenvedettek lakásán leendő eszközzésére **1907 évi augusztus hó 1-ső napjának d. e. 8 órája** határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. c. 107 és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a fejtöbbit ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881 évi LX. t. c. 120 §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Mocson, 1907. évi július hó 14-ik napján.

Ferecny István
kir. bir. végrehajtó.

Szám 1748 — 1907 tkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A mocsai kir. jbiróság közhírré teszi, hogy Dr. Moldován Viktor mocsai ügyvéd által képviselt a katonai gör. kath. egyh.-nak Dán Gábor katonai lakos elleni 115 K s jár. iránti végrehajtási ügyében a kolozsvári kir. törvényszék és a mocsai kir. jbiróság területén levő Katona község határára fekvő és a katonai 128 sz. tjkvben A 1 rdsz. 601/1, 602/1 hrszu ingatlan 325 korona, a 278 sz. tjkvben A 1 rdsz. 80, 80a hrszu belsőség 521 korona, 2 rdsz. 77, 78 hrszú belsőség 354 korona és a katonai 685 sz. tjkvben A 1 rdsz. 696/80 hrszu legelőre 46 korona, 2 rdsz. 1069/9, 1069/a/9, 1070/9, 1071/9, 1072/9, 1073/9, 1075/9 hrszu kaszálóra 204 korona, 5 rdsz. 477—501, 104 hrszu legelőre 59 korona, a 6 rdsz. 600 hrszu 23/b kaszálóra 572 korona, összesen 2081 korona, mint ezenel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlan **az 1907. évi július hó 27. napjának d. e. 10 órakor** Katona községben a község házána megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Arverezni szándékozók tartoznak minden egyes ingatlan kikiáltási árának 10% készpénzben vagy óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezehez letenni, avagy az 1881. évi LX. t. c. 170 §-a értelmében a a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. jbiróság, mint telekkönyvi hatóságtól.

Mocs, 1907. évi ápril. hó. 27.

Torday Sándor
kir. jbiró.

Szám 422—1907. vhtó.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102 §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a mocsai kir. jbiróságnak 1904. évi Sp. 1. 45/3 számú végzése következtében Dr. Hajdu Dezső ügyvéd által képviselt Berkovics A. és fia javára Csögör Károly ellen 160 K s jár. erejéig 1906 évi szept. hó 10-én foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 3410 K-ra becsült következő ingóságok, u. m.: butorok, egy benzinmotor cséplővel és szíjjal nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a mocsai kir. jbiróság 1907 évi V. 241/1 számú végzése folytán 160 K tőkekövetelés, ennek 1899 évi dec. hó 31 napjától járó 5% kamatai, váltódíj és eddig összesen 89 K 20 f.-ben bíróilag már megállapított költségek erejéig Nagysármáson, végrehajtást szenvedett lakásán **1907. évi augusztus hó 2-ik napjának d. e. 8 órája** határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881 évi LX. t. c. 107 és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t. c. 120 §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Mocson, 1907. évi július hó 14-ik napján.

Ferecny István
kir. bir. végrehajtó.

ELADÓ

Magyar - Szováth községben, Báyer Antalné tulajdonát képező

2 hold területű beltelkes ház amely áll 3 szoba, konyha, boltihelyiség és melléképületekből.

Értekezhetni lehet Báyer Antalnénál Szászrégen (Pálya-udvar). 2—2.

Eladom

180 holdas birtokomat — ősz és tavasz gabonákkal bevetve a rajta levő 2 kövü lisztelő új malommal együtt és a gazdasági felszereléseket.

A birtokot országút hasítja mely a 6 kilométer távolságra levő vasútállomáshoz vezet.

Értekezhetni: **Bedőházy József** körjegyzőnél Pusztakamaráson u. p. Nagysármás Kolozs m.

AGRARIA

Magyar Géptorgalmi Részv. Társ.

Benzinmotorok

Benzincséplők

Malomberendezések stb.

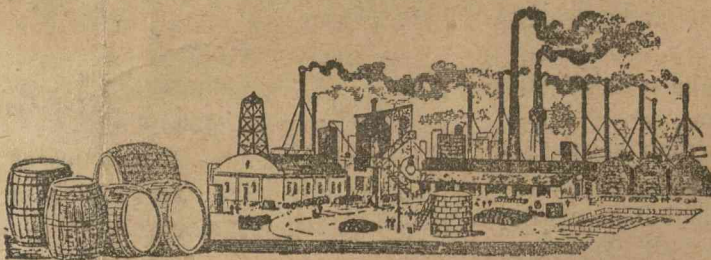
Kérjen minden gazda

árjegyzéket

Levélczim:

„AGRARIA” Budapest, Váci-út 2.

Ne higgye el, hanem győződjék meg róla

hogy van cég, ahol hihetetlen olcsón, (értsd: nem a minőség rovására olcsón) vásárolhat és zárhatja:

első minőségű, selyem szitaszövetet, keveretlen tiszta gépkenő-olajat, henger- és kenő-olajat, eredeti „Uszó” — kocsikenőcsőt, surlódásmentesítő tömítőanyagokat, — szerelvényeket, malomszerszámokat, eszközöket, vas- — részeket, modern közlőműveket, szíjakat. —

Ez a cég:

Schvarcz József és Tarsa,

műszaki iroda és raktár. Gépszíj-gyár.

BUDAPEST, V., Váci-körút 26. szám.